

forflag, som sagde: Vi ville lægge 200 Rbd. til deres Lønning. Man kunde forsvare det paa samme Maade ved nemlig at sige: Ved at give dem disse 200 Rbd., eller ved at sætte dem in spe om 5 Aar, ville vi i endnu højere Grad vække deres Interesse for Embederne. — Men ved en Ordning, som den af Mindretallet foreslaaede, gjøre vi det næsten umuligt for Regjeringen at stille sig ved den maadelige Embedsmand, thi den fastansatte Embedsmand kan Regjeringen meget vanskeligt stille sig ved, om han ogsaa er maadelig, hvorimod den kan stille sig ved den constituerede, blot paa Grund af, at han er middelmaadig. Vil den constituerede Embedsmand beholde sin Post, maa han være over det Middelmaadige, thi ellers kan han vente at komme bort; men naar den fast ansatte Embedsmand kun ikke er slet, ikke er aldeles fordømmelig, beholder han sin Post; det er Forskjellen. — Og nu vil jeg spørge: Hvem af os tager i dette Tilfælde bedst Hensyn til Statens Tjeneste, enten de af os, der, saavidt det har staaet i vor Magt, lader Regjeringen beholde den fuldkomne Raadighed over vedkommende Embedsmænd, saa at den kan stille sig ved dem, hvis de vise sig ikke blot at være flette, men mindre gode, eller de af os, der sætte Regjeringen i en saadan Stilling ligeoverfor disse Embedsmænd, at den kun kan stille sig ved dem, naar de ere flette? Der kan dog Ingen, hvad jeg gjorde opmærksom paa før, træde frem og sige, at det, at en Embedsbesættelse ikke er gjort saa at sige livsvarig, ikke har Charakteren af et fuldkomment fast Embede, gjør, at Embedet bliver slet røgt; thi vi have i dette Dieblik hele Rækker af vigtige Embeder, der kun ere betroede vedkommende Embedsmænd ved en Konstitution. Vi have for et Par Aars Tid siden havt dette Tilfælde i Colonierne, og med Hensyn til mange vigtige Embedsmænd, som man mindst skulde troe kunde undværes fra deres Poster, har Thinget Beviis for, at de halve Aar igjennem, ja længere, næsten hele Aar, lade Embederne bestyre ved Constituerede. De ere endog i deres Embede under de allerfletteste Forhold, idet de løbe ind og ud af det, som af et Bærtshuus; de komme for en kort Tid og muddre omkring i det, som de kunne, saa gaae

de bort igjen, og en ny Constitueret kommer efter, som sidder der under den besynderlige Betingelse, at han ikke engang kan figurere som fuldstændig Embedsmand, idet han fungerer under en anden Embedsmand. Man kan derfor ikke paa den Maade, som her er skeet, klage over det hele Constitutionssystem. Constitueret eller Ikkeconstitueret vil, efter min Overbeviisning, ikke forandre det Allermindste. Ere de paagjældende Personer, som ere i de heromhandlede Embeder, da gaaede ind i dem i den Hensigt, at de ville forvalte dem slet, indtil de blive fast ansatte, og saa først bruge deres Kræfter? Der til tænker jeg Enhver af dem vil sige: „Jeg viser en saadan Beshyldning fra mig; hvor kan man troe, at jeg ikke skulde være den samme nidkjære Embedsmand, naar jeg har paataget mig Embedet, enten jeg sidder i det under det ene Forhold eller under det andet? — Men jeg skal yderligere vise, at, hvis denne Lov gaaer igjennem, vil der egentlig derved slet Intet naaes, naar man skal følge, hvad der bestaaer som fuld Lov og Ret; men at det, der vil naaes, vil være imod disse Personers Interesser, og at man vil tvinges ind netop paa det, som man ikke selv er fornøiet med. Man har nemlig constitueret i disse Embedsstillinger udenfor den lovbestemte Regel, og derved, at det kun var Konstitution og ikke Udnævnelse til fast Ansættelse i Embedet, har man kunnet tage dertil, hvem man har villet. Thi der er en Regel, som siger, hvem man skal tage, naar der er Tale om fast Embedsansættelse i de her omhandlede Embeder, en Regel, som maa følges i det Dieblik, disse Embeder blive vacante derved, at Constitutionen skal ophøre. Man er da forpligtet til at foreslaae til Embedsmænd i disse Poster de Personer, der have Krav derpaa efter Loven om Belønninger for Officerer, saaledes som samme findes i Hærplanen af 1842. Der hedder det under Nr. 30 — der er nemlig en Rækkefølge af Bestemmelser om Ansættelser og Forfremmelser for Officerer af Armeen til Belønning for lang og god Tjeneste — der hedder det; at de to Generalkrigscommissariatsposter samt Land- og Søkrigscommissariatsposterne skulde gives til